

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa J. G.

przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej

Wojewódzkiemu Szpitalowi Specjalistycznemu Nr 3 w R.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 27 marca 2013 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 25 kwietnia 2012 r.,

- 1) oddała zażalenie w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego (pkt 2);**
- 2) odrzuca zażalenie w pozostałym zakresie (pkt 1).**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w G. postanowieniem z dnia 13 stycznia 2012 r. odrzucił zażalenie powoda na postanowienie z dnia 14 grudnia 2011 r. odrzucającego apelację wniesioną przez tegoż skarżącego jako spóźnioną.

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2012 r. oddalił zażalenie powoda na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 13 stycznia 2012 r. i zasądził od skarżącego na rzecz pozwanego 1800 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego. Sąd Apelacyjny podzielił ocenę Sądu pierwszej instancji, iż powód uchybił terminowi do wniesienia zażalenia pozostając w błędnym przeświadczeniu, że ostatni dzień terminu do wniesienia tego środka odwoławczego, przypadający na sobotę, jest równorzędny z dniem ustawowo wolnym od pracy w rozumieniu art. 115 k.c. Jednocześnie uznał, że - zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 k.p.c.) - powód powinien zwrócić pozwanemu koszty postępowania zażaleniowego obejmujące wynagrodzenie pełnomocnika.

W zażaleniu na powyższe postanowienie Sądu Apelacyjnego powód podniósł zarzuty zmierzające do podważenia oceny, że sobota nie może być uznana za dzień równorzędny z dniem wolnym od pracy. Wskazał również na bezzasadne niezastosowanie art. 102 k.p.c. W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i nadanie sprawie dalszego biegu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394¹ § 2 k.p.c., w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie do Sądu Najwyższego nie przysługuje na postanowienia sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, wydane w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. W świetle przytoczonego unormowania, zażalenie powoda w części zaskarżającej rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego o oddaleniu jego zażalenie, podlegało - stosownie do art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. - odrzuceniu.

Ocenie merytorycznej podlegało zatem jedynie zażalenie powoda w odniesieniu do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego.

Podniesiony w tym zakresie zarzut naruszenia art. 102 k.p.c. okazał się jednak chybiony.

Zgodnie z art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Według zaś art. 102 k.p.c., w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten wyraża zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach, stanowiąc wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że ustalenie, czy w sprawie zachodzi "wypadek szczególnie uzasadniony", zależy od swobodnej oceny sądu, przy czym wskazuje się, że ocena wystąpienia takiego przypadku dokonywana jest niezależnie od przyznanego stronie zwolnienia od kosztów sądowych (zob. m.in. wyroki: z dnia 19 maja 2006 r., III CK 221/05, niepubl.; z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 192/09, niepubl. i z dnia 27 maja 2010 r., II PK 359/09, niepubl. oraz postanowienia: z dnia 13 grudnia 2007 r., I CZ 110/07, niepubl.; z dnia 27 stycznia 2010 r., II CZ 88/09, niepubl. i z dnia 11 lutego 2010 r., I CZ 112/09, niepubl.). Podkreśla się również, że art. 102 k.p.c. nie może być rozszerzająco wykładany, wyklucza uogólnienie i może być stosowany w zależności od konkretnego przypadku (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 1981 r., IV PZ 11/81, niepubl.). Ingerencja w powyższe uprawnienie jurysdykcyjne sądu orzekającego, w ramach rozpoznawania środka zaskarżenia od rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, może być usprawiedliwiona jedynie w razie stwierdzenia, że dokonana w zaskarżonym postanowieniu ocena jest dowolna, oczywiście pozbawiona uzasadnionych podstaw (por. postanowienie SN z dnia 15 czerwca 2011 r., V CZ 23/11, niepubl.).

W świetle przytoczonych uwag, nie można podzielić zarzutu skarżącej, że ocena Sądu Apelacyjnego, wskazująca na zasadność rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego według reguły odpowiedzialności za wynik sprawy jest pozbawiona uzasadnionych podstaw. Podniesione w zażaleniu okoliczności, odnoszące się do - bliżej nieokreślonych - możliwości finansowych

skarżącego i stanu jego zdrowia, nie stanowią wystarczającej przesłanki do zastosowania art. 102 k.p.c. Zażalenie w tej części podlegało zatem oddaleniu (art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie orzekł, jak w sentencji.